

**0mit, arī 13 ir laimes
skaitlis...**

Latvija... Maza valsts... teju 2miljoni iedzīvotāju. Katram savs stāsts. Katrā stāstā ir kas īpašs. Valsts galveno amatpersonu vai populārāko mūziķu, sportistu vai mākslinieku stāstus dzirdam bieži. Bet kā ar mazo ciemu, novadu, tālāko nomaļu cilvēku stāstiem?

Piemēram, Pļaviņās! Maza Latvijas pilsētiņa, kurā dzīvo apmēram 3400 iedzīvotāju, tajā dzīvo arī mūsu vecmāmiņa – Omīte Velta Kaņepēja. Ne valsts augstākā amtpersona, ne pasauleslavena sportiste, bet mūsu, 13 bērnu un mazbērnu, dārgums. Bet ja atbrauksiet uz Pļaviņām, sapratīsiet, ka tas nav tikai mūsu dārgums, tas ir mūsu pilsētas un novada dārgums...

Kāpēc mēs – divas no Omītes mazmeitām - Beāte un Enia, rakstījām šo grāmatu?

Mēs ļoti mīlam un lepojamies ar savu Omīti, bet piedalīšanās konkursā mūs iedrošināja atklāt vēl nezināmo, pateikt vēl neizteikto un dalīties mūsu ģimenes bagātībā ar citiem.

**...Visa jaukā un
brīžiem skumjā
sākums...**

Bērnība

Visa sākums ir 1942.gada 12.decembrī, kad Pļaviņu slimnīcas dzemdību zālē atskanēja mazās meitenītes pirmais klieziens.

Monika bija devusi dzīvību savai trešajai meitai - Veltai.

Tā nu sākās šis aizraujošais dzīvesstāsts par mūsu Omīti.

Ciemojoties pie Omītes, un jautājot par viņas bērnību, pirmo dzirdējam nopūtu un mazliet aizlūzušu balsi, ar sarīsušos kamolu kaklā, sakām vārdus: „Tur jau īsti nav daudz ko stāstīt. Bērnība bija, diezgan, smaga.”

Velta piedzima nabadzīgā ģimenē. Dzīvoja Pļaviņās, Daugavas ielā 48, vienistabas dzīvoklī ar virtuvi. Omītes mamma Monika bija dzimusi 1907.gadā, strādājusi skolā par apkopēju, kur Veltiņai bieži vien nācās palīdzēt. Kad piedzima Omīte, Monikai jau bija 2 meitas - Valija, kurai ar Veltu ir 13 gadu starpība, un Milda, ar kuru bija 10 gadu starpība. Vēlāk ģimenē piedzima Monikas vienīgais dēls Jānis, Omītei tad bija tikai 2 gadiņi.

Mamma Monika ar bērniem (no kreisās) Mildu, Jāni, Veltu un Valiju.

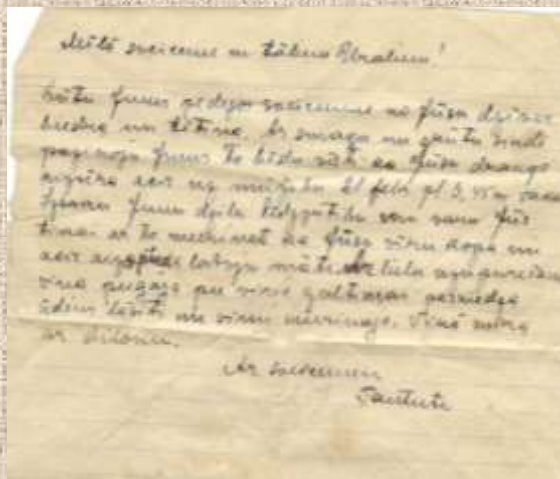
Tētis?.... Jā, tētis bērniem bija, tikai grūti viņu atminēties. Velta bija pavisam maza, kad tētim Onufrijam atbrauca pakal, un to tāpat, kā daudzus citus nevainīgus cilvēkus, izsūtīja.

Veltas tētis Onufrijs izsūtījumā Vidusurālos.

Omīte stāsta: "Kad tētis bija saņemts un izvests uz Sibīriju – mēs bijām pavisam mazi, un naktīs gulējām ar visām drēbēm kūtsaugšā, lai mūs arī neaizved."

Onufrijs bija izsūtīts uz Vidusurāliem, Kušvas pilsētu. No turienes Monika saņēma arī vēstules, kurās tētis ļoti interesējās par Latvijā atstātās ģimenes dzīves apstākļiem. Diemžēl atgriezies dzimtenē Onufrijam tā arī neizdevās.

Pēdējās ziņas, ko ģimene saņēma no Vidusurāliem, bija no tur dzīvojošās latvietes, kura Onufrijam atradās līdzās viņa dzīves pēdējās minūtēs. Pat pēdējās domas viņam bija par savu ģimeni un dzimteni...

Omīte savai mammai bija paraugbērns, un par spīti visam pārciestajam smagumam un bailēm ir saglabājusi atmiņā jaukākos un nebēdnīgākos mirkļus.

Velta 6 gadu vecumā mājas pagalmā Pļaviņās.

Omīte spilgti atceras mazgāšanos un mammītes rūpes par bērniem: "Mums bija koka dēlišu vanniņa, kurā ilgāk saglabājās silts ūdens. Mammīte uz plīts katliņā uzsildīja ūdeni, salēja to vannā un tad mūs vienu pēc otra tajā mazgāja- tā katru nedēļas nogali."

Aizmigšana ganos.

Atmiņas par ganos iešanu izraisa smaidu.

Ganos iešana bija nopietns un atbildīgs darbs. Tie bija ļoti agri rīti, kas mūsu Omītei dažkārt sagādāja grūtības. Vienu reizi, aizejot ganos, Omītei sanāca iesnausties, un, kad pamodās, visas govīs bija aizbēgušas uz mājām. Mamma uz meitiņu nebija dusmīga, jo saprata, cik tas ir grūti.

Kad vēders rūc...

Bieži vien omītei nācās ēst kartupelišus ar visu mizu, lai vēders būtu pilnāks, un labi, ka bija eļļa, ko virsū uzpilināt. Eļļa Veltai likās ļoti garda, tāpēc reiz viņa to vēlējās padzerties, bet mamma viņu pieķēra, un piekodināja: "Meitiņ, nedrīkst - tas pavalgam."

Lai sagādātu naudiņu malkas un pārtikas iegādei, Omītei bija jādara dažādi darbi. Dažreiz grūti, citreiz pat nedaudz aizraujoši. Piemēram, Velta ar brāli Daugavā ķēra zivis. Viens cēla akmeni un otrs ar dakšiņu dūra vēdzeli. Bieži vien izdevās pat diezgan lielu zivi noķert, tad to vēlāk vakariņās varēja uzcept. Bet tas bija, kā Omīte saka: "vecajā Daugavā", kad bija akmeņi ko var pacelt un zivtiņas ko ar dakšiņu nodurt...

Ar brāli Jāni Daugavā zem akmeņiem ķerot vēdzeli.

Lai sagādātu kurināmo, pavasaros visa ģimene centās noķert un izvilkt kokus un balķus, kas pa ūdeni peldējuši un no ploštiem palikuši.

Bērnība nebija viegla, bet ir daudz notikumu ko Omīte Velta tagad atceras ar smaidu.

**...Laiks, kad iegūti
draugi uz mūžu...**

Skolas gadi

1949.gada 1.septembrī Velta Kancāne Pļaviņu vidusskolā uzsāka savas skolas gaitas. Skolā Velta sāka iet 7 gadu vecumā. Ienākot skolā, jauno skolnieci sagaidīja viņas pirmā klases audzinātāja Vilma Dudare. Veltas atmiņas par pirmo skolotāju bija ļoti pozitīvas.

Skolas laikā viņa aktīvi iesaistījās literatūras pulciņā, vokālistu pulciņā, mūzikas pulciņā, kuru vadīja skolotāja Rozālija Putene. Uzsākot mācības vidusskolā, Velta iestājās dramatiskajā kolektīvā, kuru vadīja enerģiskā ģeogrāfijas skolotāja Aina Avena.

Omīte stāsta: „Vidusskolā mums bija divas paralēlklases - A un B. A klasē mācījās no rīta, bet B klase pēcpusdienā. Mēs, vairāk pilsētas bērni, bijām B klasē, bet bērni, kuri bija vairāk no laukiem, bija A klasē.”

Veltas klases skolotājs bija Ēriks Blūmentāls, fizikultūru pasniedza bijušais Daugavas plostnieks, skolotājs Artūrs Grīvnieks, latviešu valodu - skolotāja Apolonija Grīvniece. Par visiem skolotājiem mūsu Omītei ir palikušas tikai jaukas un sirsnīgas atmiņas.

Veltas Kancānes skolēna apliecība.

Skolā iegūtās zināšanas Velta varējusi izmantot, pati iejuzdamās skolotājas lomā, kad kaimiņos dzīvojošajai ebreju meitenītei Maņakai mācīja lasīt un rakstīt. Meitenes vecāki par to Veltu cienāja ar siltām pusdienām. Mūsu Omīte bija kā paraugs mazajai ebreju meitenītei, jo tad, kad bija jādzer zivju eļļa, bet viņa to negribēja, tad viņas mamma teikusi, lai skatās kā Velta dzerot, un tad arī Maņaka sekojusi Veltas piemēram.

Kad Omīte vēl gāja skolā, tad padomju laikos bija tradīcija svinēt Pilngadības svētkus. Lai Omīte varētu atļauties nopirkt kleitu, viņa vasarās gāja ganos. Par nopelnīto naudiņu viņa nopirka štapeļa audumu un māsa viņai uzšuva kleitu. Visām meitenēm kurpes bija baltas, bet Omītei māsas melnās, kurās ielikta vate, jo par lielu...

Velta ar draudzenēm Veltu Pļavinsku un Tamāru Mekšu Pilngadības svētkos pie Pļaviņu kultūras nama 1961.gadā.

Veltu Pilngadības svētkos sveic māmiņa Monika.

No skolas gadiem atmiņā Omītei palicis latviešu valodas un literatūras eksāmens, kurā sacerējumu vajadzēja rakstīt par brīvi izvēlētu tematu. Viņa par sava darba virsrakstu izvēlējās "Kas mīl dzīvi - tas mīl darbu" un rakstīja par skolas bibliotekāru Kārli Edisonu, jo vienmēr bija apbrīnojusi viņa mīlestību pret savu darbu un rūpību ar kādu viņš katru atnesto grāmatu aplūkoja un nolika plauktos.

Liels bija Omītes prieks, kad tika paziņots, ka viņas sacerējums ir bijis labākais eksāmena darbs un par to viņa varēja saņemt rekomendāciju, lai iestātos Filoloģijas fakultātē Latvijas universitātē, bet... Velta atteicās, jo zināja, ka viņai jāsāk strādāt, lai palīdzētu ģimenei.

1961.gada jūnijā Plaviņu 1.vidusskolas 32.absolventu klase. Velta Kancāne pirmajā rindā trešā no labās.

**Katram cilvēkam tikai
viena dzīve ir dota,
Tāpēc jādzīvo tā – lai
ne stunda nepaliktu
neizmantota...**

Darba gadi

Gandrīz uzreiz pēc skolas beigšanas, Velta sāka strādāt autobusu parkā par konduktori. Savā darba mūžā ir strādājusi dažādos amatos. Bijusi Pļaviņu pilsētas deputāte, Aiviekstes ciema deputāte, Aizkraukles rajona tiesas piesēdētāja.

Velta Kaņepēja Aizkraukles rajona tiesas piesēdētāja.

Atmodas laikā Velta abi ar vīru Jāni bija par Latvijas neatkarības atjaunošanu un iestājās Latvijas Tautas frontē. Barikāžu dienu laikā mūsu Omīte Joti pārdzīvoja un sekoja līdzī notikumiem Rīgā, jo aizstāvēt Latviju bija devušies vīrs Jānis un dēls Dainis.

Velta Kaņepēja LTF biedrs.

Piedzīvotas visdažādākās dzīves situācijas, bet Velta vienmēr ir centusies būt godīga pret sevi un citiem. Savu darbu darījusi pēc labākās sirdsapziņas, tā, lai nav kauns. Godprātīgu attieksmi pret darāmo vienmēr esam varējuši mācīties no savas Omītes, tāpat arī to, ka ikviens iesaistīts darbs, lai cik grūts un nepatīkams, jāpadara līdz galam.

Deju koncertā Pļaviņās.

Mīļākās Omītes dejas bija "Pie Daugavas" un "Gatves deja".

Kamēr kolektīvam nebija autobusa, koncertizbraukumos tas devās ar kravas mašīnām. Dēļi pārlikti pāri no vienas puses uz otru, lai ir kur sēdēt, tērpi koferos un ceļā... *Velta stāsta: "Biju arī tajā koncertbraucienā, no kura atgriežoties avarējām, un bojā gāja mūsu mūziķis Ēvalds Stērstiņš. Četri puisi gulēja slimnīcā – izvesejojās. Šoferis toreiz bija Jānis Stepāns."*

Neliels pārpratums noticis, kad reiz kultūras namā koncertā vienai no kolektīva meitenēm pa gaisu "aizlidoja" piepītā bize. Pēc koncerta, kāda skatītāja pienākusi un prasījusi, lai Velta atļauj savu bizi "pārbaudīt". Omīte atļāvusi. Tad skatītāja teikusi: "Ak, tad īsta gan!"

Dejojot „Daugaviņā”, Velta ar vissirsnīgākajiem vārdiem atceras savu skolotāju Bronislavu Leimani jeb Baibiņu, kā viņa tolaik dēvēta un arī tagad pēc tik daudziem gadiem, Omīte vienmēr uz Baibiņas kapa noliek kādu no savā dārzā audzētajiem ziediem.

Pēc darba dienas brīvajā laikā Omīte devās uz Pļaviņu kultūras namu, lai dejotu Bronislavas Leimanes vadītajā deju kolektīvā „Daugaviņa”, kas jau bija ieguvusi Tautas deju kolektīva noasaukumu.

Tautas dejas Omītei bija ļoti svarīga dzīves sastāvdaļa, ar tām saistās daudz un dažādas atmiņas. Divas reizes nedēļā mēģinājumi, sestdienās un svētdienās koncertizbraukumi. TDA „Daugaviņa” koncertēja ne tikai Latvijā, bet arī Lietuvā un Igaunijā. Vienā sezonā pat bija vairāk kā 30 uzstāšanās.

Omīte stāsta: "Atceros, kā tikām uzaicināti uz Maskavu, kad atklāja krāsaino televīziju. Tad dejojām arī Vissavienības Tautas sasniegumu izstādē, kur visiem piešķīra šīs izstādes nozīmītes."

Otra aizraušanās ir bijis dramatiskais kolektīvs, kur režisores Ainas Avenas vadībā pārtapts visdažādākajos tēlos. Omīte visspilgtāk atceras lugu "Laimīgu ceļu", Ventas Vīgantes "Palmas zaļo vienmēr". Par vismīļāko vienmēr paliks Raiņa luga "Pūt, vējiņi", kurā spēlējusi Baibas lomu. Par to palikušas vissirsnīgākās un jaukākās atmiņas. Smieklī, pārpratumi un daudz, daudz aplausu, ko kolektīvs saņēma no sajūsmā esošiem skatītājiem.

Kad Velta un viss kolektīvs gatavojās izrādei "Pūt vējiņi", pie viņiem viesos atbrauca aktrise Lūcija Baumane. Kolektīva režisore Aina Avena viņu bija uzaicinājusi, lai apskatās un varbūt sniedz vēl kādu padomu. Ulda lomu spēlēja par Veltu jau krietni vecāks aktieris. Velta nejauši noklausījies, ka režisore saka aktrisei Baumanei: "Tas meitēns tak pa īstam ir tajā Uldī samīlējies!" Tad Velta nodomājusītas nu gan vadītājam tikai liekas, jo pa īstam māku tēlot.

J.Raiņa lugā „Pūt vējiņi” Velta atveidoja Baibu.

Priekos un bēdās kopā....

Ritēja 1967.gada vasara un Velta strādāja par autobusa konduktori. Reiz atceļā no strādnieku ekskursijas uz Rīgu, autobuss tika apturēts pie viņas mājas durvīm un Veltai tika lūgts iznest padzerties ūdeni. Velta iznesusi ūdens spaini un krūzi. Padzērušies visi, arī šoferītis Jānis. Padzēries viņš jautāja: "Vai drīkst kādreiz atbraukt ciemos."

Nu tā arī viss sākās... no ūdens krūzes.

Velta un Jānis savās kāzās, 1967.gada 19.augustā.

Mīlestība ņēma virsroku. Mūžīgu mīlestību un uzticību viens otram Jānis ar Veltu solīja 1967. gada 19. augustā. Laulību reģistrācija notika Pļaviņu kultūras nama lielajā zālē. Kultūras namā bijis ļaužu ka biezs, jo pilsētā kāds bija palaidis tenkas par paraugkāzām!

Veltas vīra Jāņa dzīve arī nebija bijusi no vieglākajām. Mamma nomirusi tad, kad viņš bija pavisam mazs. Palikuši divi ar māsu Liliju, jo tētis izvests uz Sibīriju. Abus audzinājuši vectēvs ar vecmammu, kuri dzīvoja Zalvē. Mācījies Zalves skolā, bet tā atradusies daudzus kilometrus no mājām, tāpēc Jānim ceļš uz skolu bija jāmēro kājām.

Mammas kapa vietu Jānis nemaz nav zinājis līdz brīdim, kad Velta teikusi, ka tā jāatrod. Tas noticis jau pēc kāzām. Kopīgi mammas kapavieta tika atrasta, sakopta un katru gadu Jānis ar Veltu aizbrauc apciemot Jāņa mammu.

**...bet es vēl dzīvoju un
priecājos, un saskatu
sevi bērnos un
mazbērnos...**

Bērni un mazbērni

Gāja gadi un Velta ar Jāni nolēma, ka laiks bērniem. 1968.gada 6.novembrī pasaulē nāca Dzintars. Vecākais dēls tika nosaukts par godu Latvijas dārgakmenim. 1973.gada 16.jūlijā piedzima Dainis. Dēli tika loloti un mīlēti, bet arī darbam mācīti.

Vecāki kopā ar bērniem. No kreisās Dainis, Dace, Dzintars, Baiba.

Vēlāk, 1976.gada 1.maijā pasaulē nāca meita Baiba. Tas, ka meitu nosauca par Baibu, laikam nav nekāds brīnums, jo Omīte savā mīļākajā lugā „Pūt vējiņi” atveidoja Baibiņas lomu. Jaunākā no bērniem, meita Dace piedzima 1981.gada 15.jūnijā. Arī Dacei vārds nav iedots tāpat vien. Deju skolotāja Bronislava Leimane Omītei teica: “Ja būs meita, sauc par Dacīti, ja dēls – par Vilni.” Tā kā piedzima meitiņa, tad nosauca par Daci. Tagad Veltas un Jāņa bērniem jau savas ģimenes.

Dzintars ir apprecējies ar Ilutu. Viņiem ir divi bērni. Enia un Deins.

Deins ar savu mīļo Omīti viņas 70 gadu jubilejā.

Dzintars ar ģimeni.

Vecākā dēla Dzintara ģimene ir ļoti sportiska, jo pateicoties Dzintara aizrautībai ar riteņbraukšanu, ar to nodarbojas un augsta līmeņa rezultātus ir sasnieguši Enia un Deins. Mamma Iluta ir ne tikai pati labākā līdzjutēja, bet arī sniedz viņiem profesionāla mediķa padomus. Enia ir pabeigusi Pļaviņu Mākslas skolu, un mācās Pļaviņu Mūzikas skolā.

Otrs dēls Dainis ir precējies ar Elitu. Viņiem ir divi bērni - Beāte un Raivo. Abi bērni savu brīvo laiku ir saistījuši ar sportu, mūziku un deju. Dainis, Omītes iedvesmots jau kopš skolas laikiem ir dejojis tautiskās dejas. Tagad dejo gan Raivo, gan Beāte. Elita joprojām dzied korī un ansamblī. Beāte ir absolvējusi Pļaviņu Mūzikas skolu un Pļaviņu Mākslas skolu. Raivo uzsācis mācības Pļaviņu Mūzikas skolas saksofona klasē. Dainis un Raivo ir ģimenes lielie futbolisti, jo abi aktīvi spēlē novada un skolas futbola komandās. Dainis ir profesionāls futbola tiesnesis.

Elita un Dainis ar bērniem Raivo un Beāti.

Omītes vecākajai meitai Baibai ir 3 bērni. Vecākā meita Niāra, dēls Normunds un jaunākā - Emīlija. Baiba aizraujas ar pasākumu vadīšanu. Niāra vienmēr atradīs kādu nodarbi, lai laiks tiktu pavadīts produktīvi. Normunda aizraušanās ir ģitārspēle. Savukārt Emīlijai patīk dejojot tautiskās dejas un dziedāt.

Baiba ar bērniem Normundu, Emīliju un Niāru vienā no ģimenes pārgājieniem.

Dace ir Veltas vienīgā meita, kura dzīvo ārzemēs - Amerikā. Ģimenē ir divi bērni Leo un Laura. Ģimene brīvajā laikā apmeklē muzejus, dodas pārgājienos kopā ar saviem suņu puikām Eltonu un Elvisu, spēlē spēles un dejo tautiskās dejas latviešu deju kolektīvā "Denveras Virpulītis".

Dace ar vīru Deinu un bērniem Leo un Lauru.

Velta ļoti lepojas ar saviem bērniem un mazbērniem. Visi raksti, kur kaut nedaudz kāds no savējiem ir pieminēts, Omītei ir izgriezti un kārtīgi salikti mapītēs.

Omīte stāsta: "Varu tikai teikt paldies, Dieviņam, ka man tā ir laimējies ar tik mīļiem bērniem, jaukām vedeklām un brīnišķīgiem mazbērniem".

**Par to, kas ir – vajag
priecāties,
Ne par to kā nav - sūdzēties.
Kas acumirkļī skaisto
saskatīt spēs,
Tās arī sliktās domas
izkliedēs...**

Pagājuši daudzi gadi, bērni pieauguši un mazbērni aug laimīgās ģimenēs. Veltai šī gada 12.decembrī apritēs 75 gadi un 50 gadi kā Velta ar Jāni ir laimīgā laulībā.

Sēžot, un tagad pārdomājot, Omīte saprot, ka daudz kas jau pieredzēts un piedzīvoti gan prieka, gan skumju brīži.

Par spīti visam - slimībai, vecumam, Veltai joprojām ir aktīvs dzīvesveids un daudz aizraušanās. Vedekla Elīta ir apkopojusi Omītes dzejoļus un uzdāvināja viņai 70 gadu jubilejā dzejoļu krājumu ar nosaukumu "Domu spārni". Dzejoļu sacerēšana ir viena no Omītes sirdslietām. Grāmatā dzejoļi veltīti mammai, bērniem, skolai, mazbērniem, dabai, jauniešiem un likteņupei Daugavai. Uz katru dzimšanas dienu ikviens ģimenes loceklis saņem skaisti noformētu kartīti ar Omītes jaunāko dzejoli. Omītes dzejoļu rindas izmantojām arī sava darba tapšanā.

Vēl viena Omītes un Opja aizraušanās ir sēņošana un ogošana. Atmiņā Omītei esot palikusi kāda īpaša melleņu lasīšanas reize, kas mērķis bijis vasarā salasīt un pārdot tik daudz ogu, lai varētu Baibai mācībām mūzikas skolā nopirkt klavieres. Viegli nebija, bet ja ir mērķis, tad jāvar! Vienā no reizēm, kad Omīte vedusi ogas pārdot uz Rīgu, paņēmusi līdzī jaunāko dēlu Daini. Tirgū pienākusi aktrise Vija Artmane un Dainim paprasījusi, lai parāda savas rociņas. Dainis izstiepa savas melnās "ķepiņas". Tad aktrise nekautrējoties pateica, ka tā ir skaisti nopelnīta pirmā naudiņa. Arī viņa tā esot nopelnījusi savu pirmo skolas kleitu.

Klavieres tika nopirkta. Sapnis piepildīts. Vēl šodien klavieres tiek spēlētas, bet tagad tās spēlē Enia. Omīte vēl tagad dažreiz uzdod jautājumu: "Nu, vai tad nebija vērts lasīt, vest un pārdot, lai godīgi nopelnītu naudiņu mērķim?"

Ja kāds vasarā atnāk ciemos, un Omīte nesagaida uz mājas sliekšņa, tad noteikti jāpārlicinās vai viņa nav dārzā, vai siltumnīcā. Tās ir vietas, kur viņa pavada lielu sava laika daļu pavasarī un vasarā. Gurķi, tomātiņi, rozes, dālijas, mārtiņrozēs...

Viena no garšīgākajām lietām, ar ko visās Pļaviņās (un ne tikai) atpazīst Veltu Kaņepēju, ir viņas kūkas. Tās ir nogaršojuši un slavējuši daudzi, pat Latvijas Republikas Aizsardzības ministrs Raimonds Bergmanis. Omīte ir ļoti pagodināta, ka pēc Pļaviņu novada labāko sportistu apbalvošanas ceremonijas pie viņu ģimenes galdiņa apsēdās Raimonds Bergmanis un nogaršoja viņas cepto kūku. Ar savu kūku Omīte deva spēku arī „Vikinga” komandai Arvīda Apfelbauma vadībā, lai tie varētu sameklēt Daugavas izteku un veiksmīgi atkuģot mājās Latvijā! Mēs ticam, ka Omīte spētu uzcept jebko, bet viņas tradicionālās kūkas ir burkānu, biskvīta apaļā un četrkantainā. Sākumā kūkas Velta cepa tikai radniekiem, bet pēc tam par to kvalitāti un lielisko garšu uzzināja pļaviņieši un arī kaimiņu pagastu iedzīvotāji. Tā arī sākās kūku cepšana pēc pasūtījuma. Tagad Omītei ir "patstāvīgie" klienti, kuri kūkas pasūta teju vai uz katriem svētkiem. Mēģinājām aprēķināt mūsu Omītes izcepto kūku kopskaitu viena gada laikā. Sanāca vidēji 100 kūkas.

Velta darbojās Pļaviņu Tautskolā. Ar Tautskolu devās ekskursijās, organizēja pasākumus, senioru sadraudzības vakarus un tikšanās ar Latvijā pazīstamām personībām.

Vienā no Pļaviņu Taustskolas nodarbībām kopā ar Āriju Aparnieci un Hertu Knodzi.

Starp daudzajām aktivitātēm Omīte neaizmirst arī savu Jāni, kurš vēl joprojām strādā par autobusa šoferi. Dienās, kad vīrs ir darbā, Velta nes siltas un gardas pusdienas uz autobusu, lai Opis būtu paēdis arī darbā.

Velta 70 gadu jubilejā ar vīru Jāni.

Omīte stāsta: " Cik labi, ka ir labi bērni, mazbērni, radnieki, kas palīdz sapulcēties uz lielākām jubilejām. Kopa pasvinēt, papriecāties. Mūsu radu saime ir liela, tad vismaz visi varam izrunāties, satikties."

Cilvēks – Latvijas novada dārgums?! Uzskatām, ka ikviens cilvēks dod savu īpašo ieguldījumu kopīgajā dzīves rakstā, bet mums, Omītes bērniem un mazbērniem, mūsu dzīve nav iedomājama bez viņas padoma, laba vēlējuma, atbalsta visos dzīves brīžos.

Kad mēs, abas mazmeitas, veidojām Omītes dzīves un darba stāstu un sazinājāmies ar saviem radiem, lai noskaidrotu vēl nezināmo un iegūtu fotogrāfijas un citus avotus, mēs visi 13 jeb velna ducis pārlicinājāmies, ka mūsu Omīte ir mīloša mamma diviem dēliem un divām meitām, izcila vecmāmiņa deviņiem mazbērniem un uzticīga sieva vīram Jānim. Cilvēks, kas ar savu dzīves moto " Kamēr dzīvs, tikmēr jāstrādā", ir palīdzējis daudziem. Izkolojusi bērnus, auklē mazbērnus un palīdz līdzcilvēkiem. Velta ir stipras ģimenes pamats un paraugs. Daudzi radu saieti gan sendienās, gan mūsdienās svinēti pēc Veltas izdomātiem scenārijiem.

Velta Kaņepēja - Pļaviņu novada dārgums. Jā, noteikti, jo vienmēr godprātīgi ir veikusi savu darbu, lai cik tas grūts un mazatalgots ir bijis. Ciena savu Latviju un ir sava novada un pilsētas patriote. Viņa ir piedalījusies gandrīz ikvienā Pļaviņu skolas Žetona vakarā un skolas jubilejas pasākumā, kurā ar lielu cieņu un pateicību teikusi paldies savai skolai un skolotājiem par to labo, kas skolas gados gūts.

Velta iepriecina līdzcilvēkus ar pašsacerētiem dzejoļiem, pašceptām kūkām. Rīkojas nesavtīgi, palīdz negaidot atlīdzību. Vienkārši pasmaida drūmam pretimnācējam, un novēl, lai arī viņam ir jauka diena.

Omīte ir īpašs cilvēks, ar kuru lepojamies un kuru mīlam. Mūsu novēlējumi, lai kad tie rakstīti, tie vienmēr izteiks mūsu jūtas pret Tevi.

Rūgtenzāļu vadītāru
Nolīkšu uz Tava sliexņa,
Tevi sargās meža garī
Nelaimīte nenāks iekšā.

Māmiņa!

Sveicīgi apmācītu Tevi 45 gadu jubilejā!
Būtu Tei turpmānās dienas tikai gaišas
māstās! Dāmas prieku, veselību
un ikdienas soti - tēva sābānes!

19. 10. 97 Dārkons

Mana mīlā Omīte,
Tu esi man kā saulīte.
Tu sildi manus rokīnus
Un allaž dod man padomu.
No Normunda

Paldies, tev, Omīt, par visu!
Tu esi mūsu DĀRGUMS!

Tavu bērnu un mazbērnu vārdā, mazmeitas Enia un Beāte